

RELAT DEL SEMBRADOR D'ARBRES.

Relat d'un viatge Jean Giono.

A inicis del segle passat, una persona va viatjar per descansar a una zona situada a més de 1.200 metres d'altura. Quan duia tres dies de camí, en un paratge desolador i sense veure a ningú, se li va acabar l'aigua i va haver de passar la nit entre les runes d'una casa abandonada. Al matí i després de caminar durant varies hores, li va semblar veure d'enfora una silueta negra. Va pensar que pot ser seria un arbre solitari. Sortosament, era un pastor que li va donar aigua i se'l va endur a ca seva. Una veritable casa de pedra. Allà es va quedar amb ell per a descansar i reposar forces. Era un Home silenciós, que desbordava pau. Havent sopat, va treure una bossa i va abocar sobre un tros de roba un muntet de llavors de roure, examinant-les amb atenció va anar separant les bones. Quan en va aconseguir unes cent, va recollir les seves coses i es va ficar al llit.

A l'endemà, el viatger li va demanar el que deixés romandre amb ell: volia conèixer la seva vida en aquell paratge solitari.

A més, li intrigava el tema de les llavors. Va acceptar encantat i abans de sortir amb el seu ramat, el pastor va mullar repetides vegades les llavors en un recipient d'aigua. Després va agafar un pal i ho va remenar. En un moment donat, el pastor va deixar el ramat baix la vigilància del seu gos i amb un gest va convidar al visitant a 45 seguir-lo. Amb la vareta feia clots i dipositava en ells una llavor, estava sembrant roures. Davant la pregunta de si la terra era seva, va contestar que no. Que no sabia a qui pertanyia, ni es preocupava per esbrinar-lo.

Li va contar que tenia 55 anys i que en feia 3 que estava allí. Abans havia estat agricultor, però després de la mort de la seva dona i del seu fill, s'havia retirat en aquell lloc solitari. Necessitava poc per viure, però li il·lusionava que la zona recuperés la vida. Calculava que duia sembrats uns cent mil roures, dels quals n'haurien germinat uns vint mil.

A l'endemà, quan es va acomiadar del viatger, el pastor li va dir que, mentre tingués forces, no deixaria de banda la seva obstinació. I confiava que, devers uns trenta anys, aquella zona seria de nou un verger.

Passat 8 anys, el viatger va tornar al paratge on havia conegut a aquell home silenciós, que pot ser a hores d'ara hauria mort. El lloc no havia canviat molt, però conforme anava avançant esbrinava com una catifa grisa que recobria l'horitzó. L'home solitari no havia mort, però ara ja no era pastor perquè segons va explicar les ovelles posaven en perill els arbres. Alguns tenien ja deu anys i oferien un espectacle impressionant. Ara era apicultor i tenia més de cent rucs. No havia envellit molt i seguia tan silenciós i amb la mateixa lluentor en els ulls. Tots dos van recórrer el bosc que tenia 11 Km de llarg per 3 d'ample en la part més extensa.

Sols amb les seves mans i el cor, aquell home havia obrat un veritable miracle que creixia en cadena. Perquè el vent i les abelles contribuïen dispersant les llavors de les flors per tot arreu. Fins i tot es veien rierols que anys enrere havien estat secs.

El viatger es va acostumar a visitar tots els anys i per les mateixes dates a aquell home solitari. Mai el va veure desanimat, ni les dificultats el returaven. Amb 75 anys, el silenciós sembrador d'arbres seguia plantant llavors a més de 12 Km de distància. Per no haver de tornar diàriament a ca seva, va construir una cabanya en aquell extrem del bosc. Un dia, es van presentar un grup de buròcrates que, després d'inspeccionar la vegetació, van decretar que tot allò havia crescut accidentalment.

Quan el viatger va assabentar-se de la visita d'aquelles persones, va comprendre que no havia de guardar silenci davant la veritat del treball solitari que feia el sembrador sense cercar fama ni diners. Ho va contar a uns amics seus, i aquests van aconseguir el nomenament de tres guardes forestals, que es van encarregar de cuidar i vigilar els arbres.

El sembrador d'arbres va morir amb 99 anys després d'haver dedicat la major part de la seva experiència a retornar la vida a una zona desèrtica.

Preguntes de comprensió relacionades amb el voluntariat

1. Per què el pastor decideix sembrar arbres en una terra que **no és seva**?
2. Quines característiques personals del sembrador d'arbres el fan semblant a una persona voluntària?
(Pensa en la constància, la motivació o l'actitud.)
3. Quin impacte té l'acció individual del sembrador en la comunitat i en el medi natural amb el pas dels anys?
4. Per què podem dir que la seva tasca és un exemple de **voluntariat ambiental**?
5. Com reaccionen els buròcrates davant el bosc?

- Quina importància té que el viatger expliqui la veritat sobre la feina del sembrador?
- Creus que una sola persona pot provocar grans canvis a través del voluntariat? Justifica la resposta amb exemples del text.